

Η ΕΛΛΑΔΑ ΓΕΝΝΑ ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥΣ

Σύγχρονοι Άγιοι της Εκκλησίας μας

Οι Άγιοι είναι το βιωμένο Ευαγγέλιο, ο βιωμένος Χριστός και σήμερα και στους αιώνες, γιατί «Ο Χριστός χθες και σήμερα και εις τους αιώνας ο Αυτός». Είναι τα ορατά σημάδια του Χριστού μέσα στην εκκλησία, εκείνοι που ποιμαίνουν το λαό του Θεού. Μέσα από την άσκησή τους και την ταπείνωσή τους, ο Θεός τους χαριτώνει δια του Αγίου Πνεύματος και εμείς δι' αυτών γνωρίζουμε την αλήθεια.

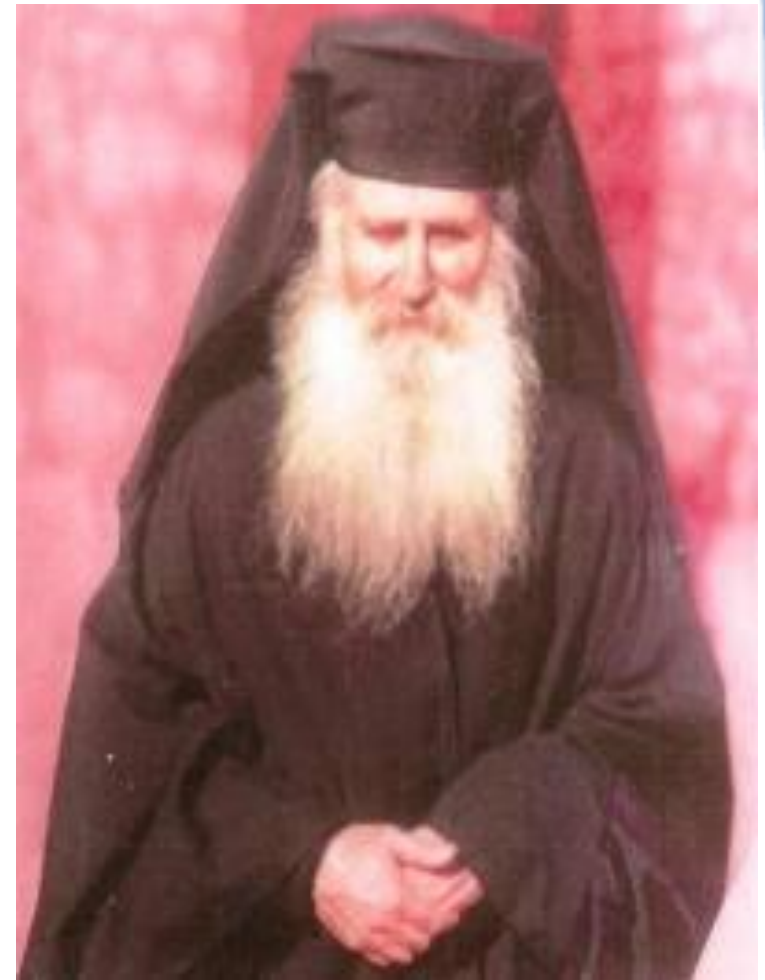
Πατήρ Νικόλαος Πλανάς 1851-1932

Γεννήθηκε στη Νάξο το 1851. Στην Αθήνα γίνεται ιερέας και διακονεί συνεχώς επί 50 έτη. Διακρίθηκε ως άνθρωπος προσευχής. Ήταν αφιλόργυρος, του αρκούσε λίγο ψωμί και χόρτα για να ζήσει. Μαρτυρίες αναφέρουν πως τον έβλεπαν στην Θεία Λειτουργία να στέκεται υπεράνω της γης. Το ιερό και θαυματουργικό λείψανό του βρίσκεται σήμερα στο ναό του αγίου Ιωάννη Βουλιαγμένης.

Πατήρ Ιάκωβος Τσαλίκης 1920-1991

Γεννήθηκε το 1920 στο Λίβισι της Μ. Ασίας. Τα παιδικά του χρόνια ήταν πολύ δύσκολα, γιατί αναγκάστηκαν οικογενειακώς να φύγουν από την πατρίδα τους χωρίς τα παραμικρά οικονομικά εφόδια. Τελικά εγκαταστάθηκαν σ' ένα χωριό της Βόρειας Εύβοιας. Εκεί αν και ζούσε σε πανάθλιες συνθήκες και χωρίς να ξέρει γράμματα είχε μάθει απ' έξω τα της Θείας Λειτουργίας. Αφού τελείωσε με άριστα το Δημοτικό και υπηρέτησε την στρατιωτική του θητεία έγινε μοναχός στη Μονή Οσίου Δαβίδ στην Εύβοια. Παροιμιώδης ήταν η αγάπη του. Όταν ήσουν μαζί του, αισθανόσουν ότι είχες μπροστά σου μια ανοιχτή αγκαλιά, έναν άνθρωπο που είχε πάντα να σου απευθύνει λόγο καλό, λόγο παρηγορίας, λόγο τρυφερότητας, λόγο αγάπης.

Όσιος Γεώργιος Καρσλίδης 1901-1959

Ο μακάριος Γέροντας Γεώργιος καταγόμενος από τον Πόντο γνώρισε πολύ νωρίς την ορφάνια και την μοναξιά. Μετά από διώξεις και φυλακίσεις από το άθεο καθεστώς της Γεωργίας φθάνει στην Ελλάδα, όπου ζώντας ασκητικά και με θερμή πίστη στο μοναστήρι της Αναλήψεως στην Σίψα της Δράμας, χαριτώνεται ο ταπεινός και άξιος λειτουργός του Υψίστου με χαρίσματα διακρίσεως, διοράσεως και προφητείας.

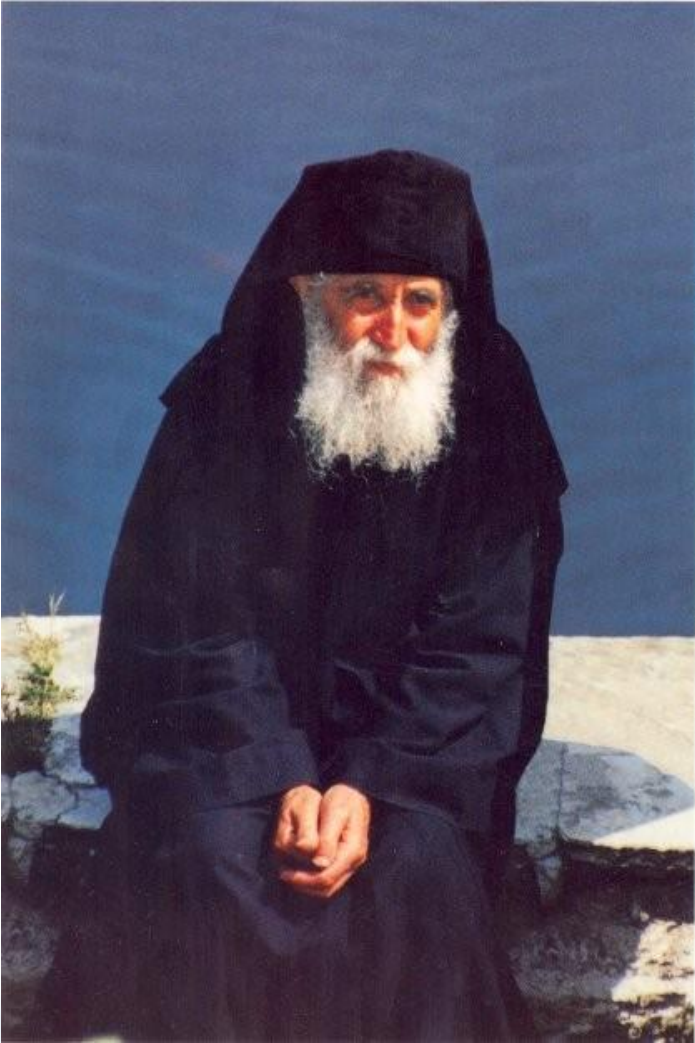

Άγιος Άνθιμος Χίου 1869-1960

Γεννήθηκε στη Χίο το 1869. Μετά το Δημοτικό εκάρη μοναχός. Σαν ασκητής έδειξε μεγάλο ζήλο και οι πιστοί ζήτησαν να γίνει ιερέας. Αφού συνέχισε τις σπουδές στην Μ. Ασία χειροτονείται το 1910 διάκονος και ιερέας. Στην ιδιαίτερη πατρίδα του αφιερώθηκε στο έργο της προσφοράς προς τους πάσχοντες λεπρούς. Το άθλιο Λεπροκομείο του νησιού μετατράπηκε σε επίγειο παράδεισο και οι ασθενείς θεραπεύονταν καθώς ο Άγιος τους σταύρωνε με το άγιο έλαιο. Το λείψανό του βρίσκεται στην Μονή της Παναγίας της Βοήθειας στη Χίο που την έχτισε ο ίδιος.

Γέροντας Παΐσιος 1924-1994

Κατάγονταν από τα Φάρασα της Κατπαδοκίας και ήταν γόνος πολύτεκνης οικογένειας. Τον βάπτισε ο άγιος Αρσένιος ο Κατπαδόκης που προφήτευσε πως αυτό το μωρό “θα γίνει καλόγερος στο πόδι του”. Από μικρός εκδήλωσε την επιθυμία του για τη μοναχική ζωή. Ασκήτεψε στην Ιερά μονή Στομίου (Πίνδος), στην έρημο του Σινά (Αίγυπτος) αλλά κυρίως στο Άγιον Όρος. Είχε αποκτήσει παγκόσμια φήμη, ενώ ακόμα ζούσε. Χιλιάδες άνθρωποι συνέρ-ρεαν για να πάρουν την ευχή του. Με την αγία του ζωή και τη θαυματουργική του δύναμη φανέρωνε στα μάτια των ανθρώπων το φως του Χριστού και τη δύναμη του Θεού. Ο τάφος του στο ιερό ησυχαστήριο στη Σουρωτή Θεσ/νίκης αποτελεί πόλο έλξης και πηγή ιαμάτων.

Συγγραφικό έργο

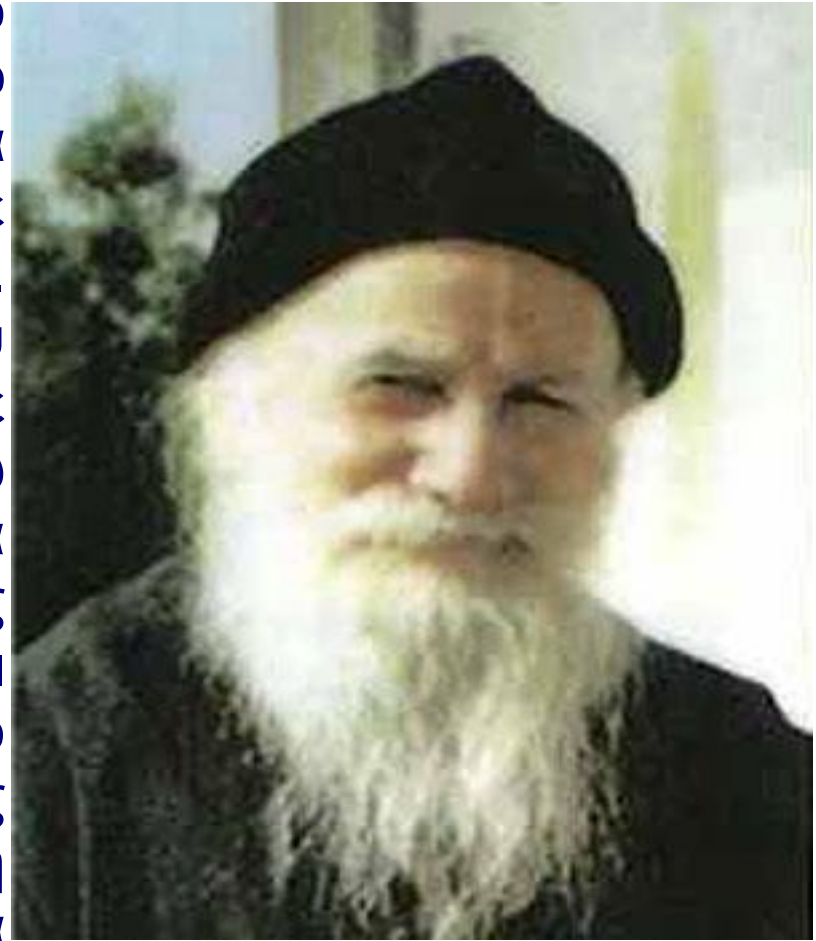
Ο Γέροντας Παΐσιος έγραψε 4 βιβλία, τα οποία έχουν εκδοθεί από το Ιερό Ησυχαστήριο «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος». Τα βιβλία αυτά τιτλοφορούνται :

- Ο Άγιος Αρσένιος ο Κατπαδόκης (1991)
- Ο Γέρων Χατζη-Γεώργης ο Αθωνίτης, 1809-1886 (1986)
- Αγιορείται Πατέρες και Αγιορείτικα (1993)
- Επιστολές (1994)

Ο Γέρων Πορφύριος, ο Καυσοκαλυβίτης 1906-1991

Γεννήθηκε σ' ένα χωριό στην Εύβοια από φτωχούς γονείς. Φοίτησε στο σχολείο του χωριού μόνο για δύο χρόνια, αλλά λόγω οικονομικής ανάγκης το άφησε και από 8 χρονών άρχισε να δουλεύει. Διαβάζοντας συλλαβιστά το βίο του αγίου Ιωάννη του Καλυβίτη αισθάνθηκε τον πόθο να γίνει μοναχός. Τελικά γύρω στα δώδεκα έγινε δόκιμος στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους. Ως μοναχός έκανε απόλυτη υπακοή και αποστήθιζε τα ιερά Ευαγγέλια. Έτσι το αγράμματο παιδί της δευτέρας δημοτικού, παρακολουθώντας με θερμή αγάπη τα ιερά λόγια κατάφερε σε λίγα χρόνια να μάθει όσα εμείς με σχολεία και πανεπιστήμια, με βιβλία, δασκάλους και ανέσεις, αλλά χωρίς φλόγα ζήλου, δεν μαθαίνουμε σε πολλά.

Έπειτα ακολούθησαν και άλλα. Τα αισθητήρια του ευαισθητοποιήθηκαν σε ανυπέρβλητο βαθμό και οι ανθρώπινες δυνατότητές του αναπτύχθηκαν στο έπαρκο. Άκουγε και γνώριζε τις φωνές των πουλιών και των ζώων, αναγνώριζε τα αρώματα και τη σύνθεσή τους και τις ευωδίες των λουλουδιών. Κοίταζε και θεράπευε. Άγγιζε και γιάτρευε. Ευχόταν και γινόταν. Αλλά ποτέ δεν διανοήθηκε να χρησιμοποιήσει τα χαρίσματα αυτά του Θεού για δικό του όφελος. Πάντα τόνιζε επιγραμματικά σε όσους απέδιδαν τις ικανότητές του σε άλλα αίτια εκτός από τη Χάρη του Θεού: “ Δεν είναι επιστήμη, δεν είναι τέχνη, είναι ΧΑΡΙΣ”. Φέτος αγιοποιήθηκε και επίσημα από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αλλά το σκήνωμά του βρίσκεται κάπου κρυμμένο στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους.